

Love Life

Direcció i guió: Kôji Fukada **País:** Japó **Durada:** 124 min **Any:** 2022 **Gènere:** Drama
Interpretació: Fumino Kimura, Kento Nagayama, Atom Sunada, Marika Yamakawa **Música:**
Olivier Goinard **Distribuïdora:** Filmax **Estrena a Espanya:** 19/05/2023
No recomanada per a menors de 7 anys
Doblada en espanyol / Versió original japonès subtitulada en català

SINOPSI

La Taeko viu feliçment amb el seu marit Jiro i el seu fill Keita, però un accident inesperat canvia radicalment les seves vides. Després del sobtat retorn del Park, el pare biològic del Keita, la Taeko començarà a plantejar-se un nou objectiu vital, encara que per això hagi de trencar amb tot el que havia construït fins aleshores. (FilmAffinity)

CRÍTICA

07/09/2022 - VENÈCIA 2022: L'emergent mestre japonès Kôji Fukada arriba a la seva primera competició en un festival principal amb un relat impecablement estructurat de matrimonis que s'entrecreuen

Love Life, la pel·lícula de **Kôji Fukada** que competeix a Venècia, és com un experiment per veure si podries eliminar tots els components d'un melodrama típic d'una família rica —potser una mica de Farhadi, o fins i tot Kore-eda—, ja sigui buidant el centre o deixant uns quants elements clau i asimètrics en el seu lloc com en el final d'una ronda de Jenga. I encara que en principi pugui semblar infantil esmentar aquest clàssic joc familiar de dia plujós, la pel·lícula de Fukada és un escenari on convergeixen els mons separatament madurs i immadurs dels adults i els seus fills: fins i tot comença amb una pintoresca i acolorida festa de 65 aniversari per a l'avi de la família, decorada per globus que reboten a l'aire. I el membre més jove de la família, un netastre de deu anys, és el campió local d'un joc de trencaclosques en línia multijugador anomenat *Othello*, que adquireix una ressonància estranya i continua fins i tot quan la trama segueix les generacions anteriors a ell.

No t'alarmis davant d'una potencial preadolescència Wes Andersoniana: és una pel·lícula molt interessant, la primera de Fukada que es projecta en competició en un dels tres festivals més importants d'Europa, després de molta exposició en altres esdeveniments del circuit. Una coproducció entre el Japó i França —que també es reflecteix en l'aparició dels creatius francesos en els crèdits finals— es va estrenar a principis d'aquesta setmana a Venècia, i després es presentarà a Toronto i BFI London.

Love Life és una peça dramàtica inquietant, de vegades subtil, amb una forma original d'explorar com un procés de dol col·lectiu pot portar tots els participants a fer canvis força abruptes i radicals en les seves vides. En un paper que els primers crítics de la pel·lícula han comparat amb la protagonista d'un melodrama clàssic —en una pel·lícula de Hollywood dels anys 50 o d'un *shomin-geki*, la forma més tradicional de drama familiar japonès— **Fumino Kimura** destaca com la Taeko, una intèrpret de llengua de signes dels serveis socials que, després d'una pèrdua devastadora, oscil·la entre el seu marit actual, el Jiro (**Kento Nagayama**), i el seu ex, el Park (**Atom Sunada**), que és sord i es comunica amb ella amb JSL (Llengua de Signes Japonesa). Quan ell torna a la seva vida després de la tragèdia, el Park i la Taeko semblen tenir un vincle i el respecte mutu que els faltava quan estaven junts (i en una de les el·lipses deliberades de la pel·lícula, no descobrim com es van conèixer, encara que podem deduir-ho).

La Makoto (**Tomorrowo Taguchi**) i l'Akie (**Misuzu Kanno**), els pares del Jiro, s'han mudat d'una de les propietats que ocupaven, i que també li han entregat, en una zona suburbana no especificada del Japó. I el Jiro també veu la Yamazaki (**Hirona Yamazaki**), una ex, just després de tot això, amb qui es pot compadir i processar la situació. Com hem vist en les seves obres anteriors i més subtils *Harmonium* i *A Girl Missing*, Fukada sembla sentir fascinació per la idea del desplaçament i ajornament, i com les relacions emocionals poden ser complicades, però també estranyes i espontànies. I, noi, això connecta tan bé amb la seva posada en escena, amb la seva alternança de colors apagats i préssec, i un *travelling* mòbil a la meitat de la pel·lícula que "trenca les normes" d'una manera fascinant negant-nos l'estabilització de la imatge d'un estabilitzador de càmera: la càmera es mou amb cada pas de l'operador de càmera, seguint una desesperada Taeko mentre persegueix algú. És un moment amb molta classe.

David Katz – cineuropa.org